



ת"פ 48100/03/22 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד מיכאל עמוס-בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 48100-03-22 מדינת ישראל נ' עמוס(עציר)

בפני	כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:	מדינת ישראל-פמ"ד
	ע"י ב"כ עו"ד לימור הלל
נגד	
הנאשם:	מיכאל עמוס-בעצמו
	ע"י ב"כ עו"ד אהוד בן יהודה

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
2. במסגרת הסדר הטיעון הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית וכל צד טען לעונש באופן חופשי.

כתב האישום

3. בין הנאשם לבין ש' א' (להלן: "המתלונן") ואשת המתלונן אין היכרות מוקדמת. סמוך לפני המועדים הרלוונטיים לכתב האישום הגיש המתלונן הצעה על סך 4 מיליון ₪ לרכישת בית פרטי בלהבים במכרז שפורסם על-ידי כונס נכסים.

מסיבה שאינה ידועה למאשימה הנאשם החליט לאיים על המתלונן ולהטיל עליו אימה על מנת להניא אותו מלהמשיך בהליך המכרז לרכישת הבית. בתאריכים 5.3.2022 ו-6.3.2022 הנאשם התקשר אל המתלונן מספר פעמים במטרה לשוחח עמו, ושלח לו הודעה ובה איים עליו באומרו "...תשמע טוב שמע יא בן זונה, אם אתה תנתק לי את הטלפון אני אזיין לך את הילדים יא שרמוטה שמעת?...יא הומו, יא מוצץ זין בתחת, שמעת" ובדומה לכך איים: "אם אתה תנתק לי את הטלפון ולא תענה לי אני אבוא אליך לבית, אני אדקור לך את הראש עשרים דקירות, יא בן שרמוטה". בהמשך השיחה הנאשם הציג את עצמו בפני המתלונן ככזב בשם של עבריין מוכר וזאת על מנת להטיל על המתלונן אימה, ודרש ממנו לבטל את השתתפותו במכרז תוך איום בפגיעה בו ובמשפחתו ובין היתר אמר: "...אני אומר את זה ואומר את זה פעם אחת אם אתה לא מושך את ההצעה עד מחר בשעה 11:00 אני שם לך מטען חבלה ברכב, לך, לש' (אשת המתלונן, י' ל') ולילדים".



הנאשם המשיך ואיים על המתלונן באמרו: "אני לא רק מאיים. תבדוק עליי ותראה מה אני יודע לעשות. הבית הזה אם אתה תיקח אותו, כל יום הוא יישרף לך".

בעקבות איומיו של הנאשם והחשש ממנו המתלונן ביטל את השתתפותו במכרז.

טיעוני הצדדים

4. **המאשימה** טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה למתחם עונש הולם שנע בין 2-4 שנות מאסר. המאשימה עתרה לעונש של 3 שנות מאסר, מאסר מותנה, פיצוי למתלונן וקנס.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה המשמעותית בהם ולנסיבות בהן בוצעה העבירה לרבות לתוכן ואופי האיומים, להתחזות הנאשם לעבריין מוכר על מנת להטיל על המתלונן אימה, לאיומים שהופנו גם כלפי בני משפחתו של המתלונן, לעוצמת הפגיעה בביטחונו של המתלונן, לכך שהנאשם סחט את המתלונן בשני מועדים שונים ולנזק הנפשי והכלכלי שנגרם למתלונן שביטל את השתתפותו במכרז נוכח האיומים של הנאשם. בהקשר זה הדגישה המאשימה שהנאשם הורשע בחלופה המחמירה של עבירת הסחיטה. המאשימה הפנתה בטיעוניה גם לעברו הפלילי של הנאשם, לשיקולי ההרתעה הנדרשים במקרה זה ולפסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

5. **ב"כ הנאשם** טען למתחם עונש הולם שנע בין 1-3 שנות מאסר. ב"כ הנאשם עתר לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם לו טען ולהטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה של שמונה עד עשרה חודשים.

ב"כ הנאשם התייחס בטיעונו לנסיבות ביצוע העבירה, ובפרט לכך שהנאשם לא השתתף במכרז ולא היה לו עניין אישי בסחיטה ובתוצאות המכרז (המאשימה אישרה בדיון שאף היא לא טוענת שלנאשם היה עניין אישי במכרז, עמ' 9 ש' 28 לפרוט' מיום 23.10.2022).

כן הפנה ב"כ הנאשם לכך שהסחיטה בוצעה באמצעות הטלפון ולא במפגש ישיר; לכך שלא קדמה לעבירה הכרות מוקדמת בין הנאשם למתלונן; לכך שרק בחלק מהשיחות היו אלמנטים של סחיטה, להבדיל מאיומים גרידא; למשך הזמן הקצר בו בוצעה העבירה ולתיקון המשמעותי של כתב האישום.

ב"כ הנאשם טען שיש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם לנוכח הודאת הנאשם, לקיחת האחריות על-ידו והחרטה שהביע, כמו גם בשל החיסכון בזמן שיפוטי שהושג כתוצאה מכך.

ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל גם לעבר הפלילי הלא מכביד של הנאשם, לקושי של הנאשם במעצר ולכך שהלה לא ריצה עונש מאסר בעבר. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

6. **הנאשם** אמר את דברו. הנאשם מסר כי הוא בן 38, גרוש ואב לשלושה ילדים (שניים מתוכם מנישואים ראשונים). הנאשם סיפר על הפגיעה המשפחתית והכלכלית שנגרמה לו כתוצאה מהמעצר בתיק זה. הנאשם הוסיף כי הוא לוקח אחריות על מעשיו וכי ביקש להודות בביצוע העבירה כבר בתחילת המשפט. כן מסר שהוא מצטער ומביע חרטה על מעשיו וכי הוא מבקש מבית המשפט הזדמנות לשקם את חייו.



דין והכרעה

7. מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 18 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר. בקביעת המתחם התחשבת בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובענישה הנוהגת, כפי שאפרט להלן.
8. הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים של שמירה על בטחונו, שלמות גופו ושלוות רוחו של המתלונן. מעשיו של הנאשם פגעו גם במרקם חייו האישיים של המתלונן, בקניינו ובאוטונומיה שלו לקבל החלטות באופן עצמאי. לעניין זה ראו בין היתר ע"פ 5769/14 **אלרואי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.09.2015) (להלן: "עניין אלרואי"), פסקה 15. ניתן אף לומר כי העבירה שעבר הנאשם פגעה בערך המוגן של תקינות חיי המסחר.
9. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו אינה מבוטלת. הנאשם איים בשפה בוטה על שלומו ועל שלום משפחתו של המתלונן והטיל עליו אימה על מנת שיסיר את השתתפותו ממכרז לרכישת בית. זאת עשה במספר הזדמנויות כשבין היתר הוא הזדהה באחת הפעמים כעברין מוכר.
- בענייננו כאמור, סחיטת המתלונן "נשאה פרי" מבחינת הנאשם וגרמה למתלונן לבטל את השתתפותו במכרז.
- בית המשפט עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות אלו כדי להפיג את החשש והפחד של הנסחט מן הסוחט אותו, לסייע לו לשבור את "קשר השתיקה" ולהגיש תלונה. לעניין זה ראו דברי השופט א' א' לוי בע"פ 6774/01 **מדינת ישראל נ' אלעלוין** (פורסם בנבו, 1.11.2001) (להלן: "עניין אלעלוין"):
- "...אך רק לעתים רחוקות אזור הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו...והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים".**
- וכן בע"פ 7358/12 **אחמד ואח' נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.2.2013) (להלן: "עניין אחמד"), פסקה 8:
- "...על הענישה בתחום זה לבטא לא רק את 'מידת הכיעור שבעבירה' ואת 'שאת הנפש שהיא מעוררת בלב השומע' אלא גם את החשיבות הנודעת לעידודם של קורבנות להעז ולבקש את הגנת החוק...".**
10. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי משקל לסוג ולאופי האיומים, לרבות בהקשר של פגיעה בבני משפחת המתלונן; לכך שהנאשם לא "הסתפק" בפנייה אחת; לכך שהנאשם הזדהה כעברין מוכר על מנת להעצים את האימה בלב המתלונן, למניע בגינו סחט הנאשם את המתלונן אותו כלל לא הכיר, לנזק הנפשי



שנגרם למתלונן, לנזק הכלכלי שנגרם למתלונן כתוצאה מכך שהוא נכנע לסחיטה וביטל את השתתפותו במכרז, שהוא מכרז הקשור לרכישת בית מגורים, ולנזק שנגרם להליכי המכרז ובעקיפין לחיי המסחר התקינים.

לצד זאת, נתתי משקל לכך שהסחיטה נמשכה זמן קצר; לכך שהסחיטה בוצעה באמצעות שיחת טלפון ולא במהלך מפגש "פנים מול פנים" עם המתלונן או תוך שימוש בנשק קר או חם; לכך שלא נגרם נזק פיזי למתלונן או למשפחתו ולכך שהנאשם עצמו לא השתתף במכרז ולא היה לו עניין אישי בתוצאותיו (הגם שלא פעם עבירות סחיטה מעין אלו מבוצעות על-ידי גורמים ש"נשכרו" מטעם בעל העניין).

באשר לפגיעה הכלכלית במתלונן, נתתי משקל לכך שמדובר בפגיעה כלכלית פוטנציאלית שכן מנוסח כתב האישום לא עולה שהמתלונן כבר זכה במכרז או שבהכרח היה זוכה במכרז אלמלא הסיר את השתתפותו בעקבות הסחיטה. הפגיעה היא איפוא באיבוד ההזדמנות לזכות במכרז, על הנפקות הכלכלית שהייתה יכולה להיות לכך.

11. באשר לענישה הנוהגת הרי שזו אינה אחידה ותלויה בנסיבות ה"עושה", לרבות גילו, עברו הפלילי, שילובו או אי שילובו בהליך שיקומי ומידת ההצלחה בהליך זה אך גם ובעיקר בנסיבות ה"מעשה" לרבות התכנון שקדם לביצוע העבירות, הזיקה שבין הסוחט לנשחט, אופי האלימות והאיומים, אופי הסחיטה, בשאלות האם העבירות בוצעו בצוותא, האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, האם דרישות הסחיטה מולאו כתוצאה מהסחיטה וכיוצ"ב נסיבות שיש בהן כדי להשפיע על חומרת האירוע.

בנוסף, וכידוע, עבירת הסחיטה באיומים כוללת שתי חלופות, כשהחלופה המחמירה מתייחסת למצב שבו נשאה הסחיטה פרי, היינו כאשר מתקיימת נסיבה מחמירה של האירוע: "נעשו המעשה או המחדל מפני איום או הטלת אימה כאמור או במהלכם...". **בענייננו הורשע הנאשם בחלופה המחמירה** של העבירה שהעונש המירבי שנקבע לצדה עומד על 9 שנות מאסר. גם לנתון זה יש משקל עת נבחנת הענישה הנוהגת.

בע"פ 3988/09 **זוהר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.2.2010) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לאחר שמיעת ראיות והותיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם שהיה עובדו של המתלונן סחט באיומים את המתלונן במשך שלוש שנים בסכום כסף בשווי של למעלה מ- 500,000 ₪;

בע"פ 357/15 **כעאבנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.5.2015) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין והעמיד את עונשו על 30 חודשי מאסר חלף 36 חודשי מאסר. במקרה זה סחט הנאשם באיומים את המתלונן בכך שאיים שיפרסם צילומים אינטימיים שלו עם אישה שאינה אשתו;

בע"פ 3791/18 **לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.10.2018) דחה בית המשפט העליון את ערעורם של שני נאשמים שהורשעו בעבירה של סחיטה באיומים והותיר על כנו עונש של 28 חודשי מאסר שנגזר על כל אחד מהנאשמים. במקרה זה סחטו הנאשמים באיומים את המתלונן לאחר שזה חתם על הסכם פירוק שותפות עם שותפו לעסק, בכך שהאשימו אותו שגנב כסף בתקופת השותפות ודרשו ממנו לשלם להם מיליון ₪. בהמשך דרשו ממנו



להיכנס כשותפים לעסק או למכור את העסק ולהתחלק בתמורה. יצוין, כי לשני הנאשמים במקרה זה היה עבר פלילי מכביד;

בע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.11.2018) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא והותיר על כנו עונש של 22 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם ואחר (קטין) הטילו אימה על המתלונן שהיה חייל סדיר וסחטו ממנו במספר מקרים סכומי כסף שונים שהסתכמו בכ-21,000 ₪;

בעניין אהמד דחה בית המשפט העליון את ערעורם של שלושה נאשמים, אחים, אשר הורשעו בעבירות של סחיטה בכח וכליאת שווא, אחד מהם גם בעבירה של גרימת חבלה של ממש ואח שלישי בעבירות סיוע, בגין כך שחברו לגבות באלימות חוב שלטענתם חב המתלונן לאחד מהם. לבקשת שניים מהנאשמים התלווה אליהם המתלונן כדי לדבר איתם על החוב, ובהגיעם לשטח שבבעלות משפחתם, הותקף המתלונן על ידם באמצעות אגרופן, ידיו נכפתו באזיקים, הוא הוכנס לקונטיינר שנמצא במקום, ונאמר לו כי יישאר כלוא עד שישלם את חובו. כעבור זמן מה הגיע למקום גם האח השלישי שאמר למתלונן כי עליו לשלם או שיישאר כלוא. המתלונן שוחרר רק לאחר ששב והבטיח כי ישלם את הסכום הנדרש. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמים עונשים של 22 חודשי מאסר בפועל, 16 חודשי מאסר בפועל ו-8 חודשי מאסר בפועל לפי חלקו של כל נאשם, ובית המשפט העליון מצא כי אין מקום להיעתר לערעור;

בע"פ 1405/16 מדינת ישראל נ' טורשן (פורסם בנבו, 19.4.2016) דחה בית המשפט העליון את ערעור הנאשם וקיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש שהושת על הנאשם שהורשע בעבירות של סחיטה בכח לפי סעיף 427(א) סיפא, סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא וקשירת קשר לסחיטה באיומים ובכוח לחוק העונשין והשית עליו 15 חודשי מאסר חלק 6 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה סחט הנאשם בכח ובאיומים בני זוג בשל סכסוך עסקי. מפסק הדין של בית המשפט המחוזי עלה כי מדובר באירוע שהיה יזום, מתוכנן ומתוחכם, ואשר הביא לתוצאה אותה קיוו הנאשם ושותפו להשיג; כי המתלונן נלקח בעורמה למקום הנמצא באזור יהודה והשומרון, דבר שהיה בו כדי להטיל עליו אימה ופחד. כן עלה כי הנאשם נגח בפני המתלונן, היכה אותו במקל, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלו ואיים עליו במהלך ההות במוקד אליו נלקח כשאמר לו "אתה תצא מכאן בתוך שק כשאתה חתוך" וכן "יש לי רעיון איך אני אקבל את הכסף בחזרה. אני אמכור אותך לערבים שייתנו עבורך את כל הכסף והם ישחטו אותך".

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים. מטבע הדברים צרך כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

המאשימה צרפה את:

רע"פ 1729/07 עטאונה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.6.2007) בו בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירה של סחיטה באיומים (לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין) והותיר על כנו את העונש שהשית עליו בית המשפט המחוזי, לאחר שקיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש, בדמות



36 חודשי מאסר חלף 9 חודשי מאסר שהשית עליו בית משפט השלום. במקרה זה איים הנאשם שעבד עבור חברה לגביית שיקים שעמה היה למתלונן סכסוך כספי מספר פעמים. בית המשפט העליון ציין כי העונש שהשית בית משפט השלום: "קל יתר על המידה ואינו משקף כלל וכלל את חומרתה של העבירה...";

בעניין אלרואי הקל בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בשני אישומים שונים בעבירת סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין והמיר את עונשו ל-60 חודשי מאסר חלף 66 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי (כולל הפעלה של מאסר על תנאי בן 12 חודשים במצטבר) בשל עקרון אחדות הענישה. במקרה זה סחט הנאשם באיומים שני מתלוננים שונים ואיים עליהם כי יפרסם קשריהם עם נשים אחרות;

בעניין ואקנין בית המשפט העליון קיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשם שהורשע במספר עבירות של סחיטה באיומים והשית עליו (בדעת רוב) 30 חודשי מאסר חלף 9 חודשי מאסר שהשית עליו בית משפט המחוזי. במקרה זה סחט הנאשם באיומים את המתלוננים כי בנם יפגע אם לא ישלמו לו סכום של 5,000 ₪ בטענה שהוא יושב במאסר בגלל בנם.

ב"כ הנאשם מצדו צרף את:

ע"פ 1430/12 **אבולקיעאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.4.2013) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של סחיטה בכח, שלוש עבירות של סחיטה באיומים ושתי עבירות של איזמים והותיר על כנו עונש של 12 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם איים על החברה היזמית שהפעילה את החברה הקבלנית שהעסיקה את הנאשם וגרם לה לשלם לו את חובה של החברה הקבלנית כלפיו, איים על חברה אחרת שהועסקה באתר ועל אחד העובדים שלה שלא ימשיכו לעבודת באתר;

עפ"ג (מחוזי-חיפה) 14578-04-20 **עבד אל רחים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.6.2020) בו דחה בית המשפט המחוזי את ערעור הנאשם וקיבל את ערעור המאשימה והעמיד את עונשו של נאשם שהורשע בעבירות של סחיטה בכח ואיומים על 18 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם הגיע עם אחר למספרה בה שהה המתלונן כשברשותו חפץ הנחזה להיות 16M-והכה אותו תוך שהוא שואל אותו על הכסף שהוא חייב לו. בהמשך איים הנאשם על אנשי משטרה שחקרו אותו. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם נדחתה (רע"פ 4662/20 **עבד אל רחים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.7.2020)).

12. לא מצאתי לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם כפי שעתר ב"כ הנאשם. כידוע, חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם יכול ותיעשה מטעמי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין), טעמים אשר לא מתקיימים בענייננו, ויכול ותיעשה במקרים חריגים מטעמי צדק, וענייננו איננו נמנה על אותם מקרים. הנאשם לא השתקם ולא הציג סיכויי שיקום, וודאי לא בהתאם לאמות המידה שנקבעו בפסיקה (ראו למשל ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 18.4.2018]). יתרה מזאת, הנאשם אף מסר לבית המשפט שהוא לא מעוניין לקבל תסקיר של שירות המבחן לעניין העונש (עמ' 6 ש' 14-15 בפרוט' מיום 20.09.2022), מה שמעיד במידת מה



על העדר נכונות, ולמצער רצינות, להתגייס להליך טיפולי.

זאת ועוד, כל נימוקיו של ב"כ הנאשם לחריגה ממתחם העונש ההולם (לקיחת אחריות, הבעת חרטה, חיסכון בזמן שיפוטי, עבר פלילי שאינו מכביד) רלוונטיים כולם לצורך קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם (ראו סעיף 40 יד(4)(6)(11) לחוק העונשין), ולא לצורך חריגה ממנו.

13. הגם שיש לתת משקל בענייננו לשיקולי ההרתעה האישית ואף לאלו של הרבים (לנוכח כך שהשפעה על הליכי מכרז על-ידי גורמים עבריינים הפכה לצערנו לחזון נפרץ), סבורני שנכון יהיה למקם את עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם, אף אם לא ברף התחתון ממש.

זאת, לנוכח האחריות שלקח הנאשם על מעשיו, הודאתו בהזדמנות הראשונה והחיסכון בזמן שיפוטי; לנוכח נסיבותיו המשפחתיות והאישיות והפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מהעונש שיוטל עליו; ולנוכח הבעת החרטה הכנה של הנאשם שהתרשמתי שאכן מעוניין לחזור ולנהל אורח חיים נורמטיבי.

נתתי משקל גם לעובדה שלנאשם עבר פלילי שאינו מכביד, ואשר למעט הרשעה אחת בעבירת סם לצריכה עצמית התיישן.

14. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר החל מיום המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון, למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

ד. קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 8 חודשים מהיום.

ה. פיצוי בסך 5,000 ₪ לטובת המתלונן. הפיצוי ישולם בתוך 6 חודשים מהיום.

כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.



ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"ג, 15 נובמבר 2022, במעמד
הצדדים.